

'Als je iedere keer weer uit de dood wordt opgehaald, mag je het zelf niet opgeven'

Corry van Vliet is niet iemand die in treurnis bij de pakken neer gaat zitten. Zij werkt hard en zorgt er met veel verve voor dat haar exclusieve modezaak in Amsterdam goed kan blijven draaien. Haar vele fysieke beperkingen zie je uiterlijk zeker niet aan haar. Met haar expressieve gezicht oogt zij veel jonger dan haar 55 jaar. Haar verhaal is een ongelooflijke aaneenschakeling van medische missers.

door Angela A.M. van Leeuwen (oktober 2017)

'Het is nu 2017. Het is zo'n janboel in mijn buik, sinds die operatie in 2006, dat ik heel kwetsbaar ben. Afgesproken was dat (in 2006) de professor gynaecologie en de professor urologie samen de operatie om de cystes te verwijderen, zouden uitvoeren. Dit om complicaties te voorkomen. Zij hebben zich niet aan deze afspraak gehouden. Als die operatie in 2006 goed was gegaan, was er zoveel minder fysieke schade geweest. Ik ben sindsdien zo vaak geopereerd en iedere keer opnieuw waren er complicaties. Ik heb een weg gevonden om er mee te leven, maar het is niet zoals het moet zijn. Bij al die ziekenhuisopnamen en operaties heb ik vruchteloos antibiotica gekregen.

Nu is het grootste probleem dat ik resistent ben voor bepaalde antibiotica. Ik vind het niet erg om dood te gaan, maar niet aan een bacterie alsjeblieft. We gaan naar de maan, mensen krijgen een nieuw hart, dan lijkt me het zo lullig om dood te gaan aan een bacterie!

‘Niemand die naar je luistert’

Op 11 mei 2006 zou Corry voor een korte opname naar een naburig ziekenhuis gaan om een aantal (goedaardige) cystes te laten verwijderen. Bij die operatie, die uitgevoerd zou worden door een professor in de gynaecologie en een professor in de urologie, ging alles fout wat maar fout kan gaan. Corry krijgt een dag na de operatie al hoge koorts die in de dagen erna nog veel meer oploopt. Zij is dan zo ziek dat zij zelfs manlief en dochter niet meer op bezoek wil hebben. Ondanks haar klachten lopen specialisten af en aan bij haar ziekbed maar niemand grijpt in en doet wat. Het is voor Corry zo traumatisch dat zij, elf jaar later, bij het vertellen van haar verhaal, het herbeleeft alsof het gisteren is gebeurd.

‘Niemand die naar je luistert. Zij zien dat alle ontstekingswaarden op hol zijn geslagen, maar niemand die ingrijpt. De gynaecoloog roept: “Het zijn je urinewegen.” Maar toen ik zei: “Jullie hebben het verkeerd, ik heb geen blaasontsteking, ik heb zelfs geen blaas!” luisterden zij niet en hebben ze toch een plas op kweek laten zetten, die natuurlijk schoon bleek te zijn. Dan moet je natuurlijk denken: die mevrouw heeft iets anders. Je zou denken, dan ondernemen ze wel iets.

Maar nee hoor. Iedere keer kwam er weer een andere arts aan mijn bed, keek hoe het ging en deed niets. Ik lag daar maar in die kamer. Ik ben op 11 mei 2006 geopereerd en op vrijdag 13 mei ging het zo slecht met mij en had ik zulke hoge koorts dat ik tegen mijn man en mijn dochter die op bezoek kwamen, zei: "Ga maar weg."

De koorts was inmiddels opgelopen tot meer dan 40°. Toen dacht mijn man: dit gaat niet goed. Hij is enorme stennis gaan maken en wilde dat er direct een CT-scan gemaakt zou worden. En nog greep niemand in. Ze dachten alleen maar: oh, die mijnheer is een beetje overstuur. Mijn man riep toen: "Ik wil dat ze in de scan gaat en dat er een team gaat kijken wat er aan de hand is, want op deze manier gaat ze dood."

'Ik kon zelfs mijn handen niet meer optillen'

Kwamen ze toen direct in actie?

'Uiteindelijk hebben ze 's middags een echo gemaakt. De uitslag daarvan was vocht in de buik bij de lever, belletjes in de onderbuik en geen stuwing in de nieren. Het advies van de radioloog was om een CT-scan te maken, want er was verdenking van een darmperforatie. Ze hebben mij met een schepbrancard in die scan moeten leggen, want ik kon zelfs mijn handen niet meer optillen. Moet je nagaan, ik had inmiddels 40.1° koorts! Arts 1 kwam langs en deed niets. Arts 2 kwam langs en deed ook niets, arts 3 idem. Dan een arts met de mededeling dat ik waarschijnlijk een darmperforatie heb en waarschijnlijk geopereerd moet worden. Ondertussen was mijn koorts opgelopen naar 41.0°.

Als iemand zo ziek is, ga je toch niet van vier uur 's middags tot twaalf uur 's nachts discussiëren wie er moet opereren. Ik ging per kwartier achteruit! Uiteindelijk word ik 14 mei 2006 om 1.15 uur naar de OK gebracht.'

Wat was er mis?

'Ik bleek een geperforeerde dunne darm te hebben. Toen ik eenmaal weer bijgebracht was op de Intensive Care, dacht ik dat ik dood was gegaan. Je leest altijd in de boekjes zo'n verhaal van een bijna-doodervaring, dat je een pad ziet en je moet kiezen. Ik zag aan die kant (Corrie wijst naar links) mijn man en kind en hier aan deze kant (Corrie wijst naar rechts) was geen pijn. Die anesthesist heb ik later gesproken en hij vertelde me: "Op het moment dat ik je optilde om op de operatietafel te leggen, ging je helemaal out. We moesten je eerst opkalfateren zodat je niet doodging. Pas daarna konden we je opereren." Het was echt een kruispunt tussen leven en dood waar ik op heb gestaan.'

'Het was een kruispunt tussen leven en dood'

Ging het vanaf dat moment beter met je?

'Nee, toen kwam de rest van het drama. Ik had veel te veel vocht in mijn buik. Die tweede operatie was wel goed gegaan, maar voor die operatie moesten zij mijn buik schoonspoelen. Daardoor kwam er veel vocht in mijn buik en moest uiteindelijk een longdrain worden geplaatst. Die longarts was een ontzettende bruto en heeft die drain dwars door mijn long in de lever geprikt.'

Wat vreselijk...

'De manier waarop hij die drain heeft geplaatst... Hij zette me gewoon op de rand van het bed en zei: "Diep ademhalen."

Het deed ontzettend veel pijn en dat gaf ik ook aan. Maar hij zei dat een longdrain nooit leuk is en dat het nu eenmaal moest. Ik dacht: waarom maakt hij bij zo'n ingewikkelde buik niet eerst een röntgenfoto, want niets lag meer op zijn plek. Daar had ik dus weer dood kunnen gaan, want die longarts heeft die drain er gewoon uitgetrokken zonder er rekening mee te houden dat ik factor 5 heb (een stollingsafwijking). Dat met die longarts was echt de limit.'

'Mijn dochter wilde gewoon bij haar moeder zijn'

Er volgen nog vele ziekenhuisopnames en onderzoeken. Welk effect had dat op jou en je gezin?

'Op een gegeven moment wordt het uitzichtloos. Vanaf mei 2006 tot april 2008 heb ik meer in het ziekenhuis gelegen dan dat ik thuis was. Vooral voor mijn dochter was dat niet prettig. Zij was toen tien jaar, echt nog een kind, en ze wilde gewoon bij haar moeder zijn.

Uiteindelijk hebben zij op mijn kamer in het ziekenhuis een bed erbij gezet, zodat zij af en toe bij mij kon blijven. Ik ben heel trots dat zij zo'n sterk wijf is geworden. Gewoon blijven studeren, goede resultaten halen. Zij is een heel goed en krachtig mens en vertrekt binnenkort voor een wereldreis. Maar er is wel veel emotionele schade aan ons gezin aangericht. Ik heb een aantal jaren niet goed voor haar kunnen zorgen omdat ik alleen maar in het ziekenhuis lag.

Meer dan twee jaar lang zijn wij geen gewoon gezin geweest. Dat valt niet meer te repareren.'

Wanneer besloot je contact op te nemen met Beer advocaten?

'Een klant van ons, Jos van de Heuvel, zag vanaf de zijlijn wat er allemaal gebeurde en zei dat we er werk van moesten maken. Zo kwam ik bij Josée van de Laar terecht. Die verdient ook een lintje! Want dat ziekenhuis hield natuurlijk zijn poot strak en ontkende alles. Zo'n jurist die door het ziekenhuis wordt ingehuurd, trekt alles wat jij zegt in twijfel. Daarvoor wordt hij natuurlijk ook betaald, maar zij, de andere partij, zijn met alles begaan, behalve met jouw lot.

'Het ziekenhuis ontkende alles'

Maar geef één ding vooral door, dat je het niet op moet geven want dat is juist hun doel. Rekken, je proberen te demotiveren, totdat je het zo zat bent dat je na een jaar of vijf touwtrekken om je gelijk, denkt: nou laat maar zitten.'

Dat heb jij niet gedaan?

'Josée zei steeds: "Wij geven het niet op." We hebben stapels medische dossiers doorgespiet. Alles hebben we opgevraagd. Zo kwamen we er achter dat die longarts door mijn lever had geprikt. Josée had een expert geraadpleegd en toen die de foto's ging bekijken, zei hij: "Ze zijn er dwars door heen geprikt."

Het was ook zo fijn dat Josée mij meteen geloofde toen ik haar vertelde dat volgens mij die gynaecoloog in 2006 niet zelf mijn buik had dichtgemaakt. Zij nam dat direct van mij aan. Die gynaecoloog bleef dat maar ontkennen. Tot hij uiteindelijk overstag is gegaan en heeft toegegeven dat hij het niet zelf had gedaan maar een arts-assistent.'

Hoe is het letselschadeproces uiteindelijk afgelopen?

'Eerst hadden we een jurist bij de tegenpartij. Ik vond de manier waarop deze man zich opstelde heel naar en vervelend. Toen kregen we een vrouwelijke jurist. Josée heeft haar op kantoor uitgenodigd zodat ik zelf mijn verhaal aan deze juriste kon vertellen. Zij zat tegenover mij. Op een gegeven moment kijk ik haar aan en zie ik dat de tranen in haar ogen stonden. Helaas ging zij vlak na dat gesprek met zwangerschapsverlof en kregen we weer een andere jurist, weer een man.

'Ik ben het meest blij met de erkenning dat er fouten zijn gemaakt'

Die zwiepte alles van tafel en konden we weer van voren af aan beginnen. Josée zei toen: "Dan gaan we naar de rechter." Maar ineens kwam die andere vrouw weer terug. Josée heeft het fantastisch gedaan. Uiteindelijk is het tot een regeling gekomen, want wij hebben veel schade geleden doordat ik al die tijd zelf de zaak niet kon draaien. Het meest blij ben ik toch met de erkenning dat er fouten zijn gemaakt door het ziekenhuis.'

Je hebt zo veel meegemaakt in dat ziekenhuis, zo veel is misgegaan waar je nog dagelijks last van heb en toch vertoon je geen wrok. Sterker nog: je werkt nu in dit ziekenhuis als ervaringsdeskundige.

'Als je maar genoeg hebt meegemaakt, word je vanzelf ervaringsdeskundige! Ik ben gevraagd om twee keer per jaar les te geven op de urologiebijscholing. Uit het hele land komen dan verpleegkundigen en artsen in opleiding bij elkaar en wordt informatie en kennis gedeeld. Wat ik vooral wil overbrengen met mijn verhaal is hoe belangrijk verpleegkundigen zijn voor de patiënt. Juist door alles wat ik heb meegemaakt, kan ik oprecht zeggen dat ik verpleegkundigen echt heel goed vind. Zij zijn juist diegenen die de patiënt heel veel zien en kunnen als eerste aan de bel trekken als in het woud van specialisten dat zich rond het bed van een patiënt verzamelt, er te weinig oog en oor is voor de patiënt zelf. Zeker als die zelf te ziek is om iedere keer weer haar verhaal te moeten vertellen. Dan is het fijn als er één verpleegster goed naar je heeft geluisterd.'

Waar ik bewondering voor heb, is dat je zo krachtig bent en je het gewone leven met het runnen van je winkel weer hebt opgepakt.

'Mijn man en mijn kind, mijn familie en mijn vrienden hebben zo ontzettend veel voor mij gedaan in al die jaren dat ik het alleen al aan hen verplicht ben, om het zelf nooit op te geven.

Ik heb een prachtig gezin, een prachtig bedrijf, ik heb een ongelofelijke kostbare vriendenkring en familie en als je iedere keer weer uit de dood wordt opgehaald, dan mag je het zelf nooit opgeven. Als je zoveel herkansingen hebt gehad, met zoveel liefde en zorg bent ondersteund, dan vind ik dat je verplicht bent aan hen en aan jezelf om door te gaan met leven.'